

τοῦ δάσους, ὅπου εὕρισκετο φωλεὰ λισπάρδων γνωστὴ εἰς αὐτόν. Καὶ ὅτε ἤλθουεν ὁ ἀρχηγὸς ἐσήμανε τὴν ἐφοδὸν ἀνακράζας δις· Γάχ. Γάχ! ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον προσευχή. Ὅλοι εἶχον καραβίαν καὶ ἐγχειρίδια. Καὶ ἐγὼ μὲν ἐπλήρωσα διὰ τῆς καραβίνας μου τὴν κεφαλὴν τοῦ

ἄρρενος παραφυλάσσοντος ἐπὶ δένδρου ἐνῷ ἤτοιμάζετο νὰ πέσῃ κατ' ἐμοῦ, καὶ τὸν ἐφόνευσα· ὁ δὲ ἀρχηγὸς ἐφόνευσε δι' ἐγχειριδίου τὸν θῆλον. Μετὰ ταῦτα συναλάβομεν τὰ δύο μικρά, ἐνῷ ἐκάθηντο τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου. ▯

Εἰκοστέσιον.

ΕΜΠΟΡΟΥ ΘΥΓΑΤΗΡ.

(Συνέχ. ἴδε φυλλ. 238, 239 καὶ 240.)

—ooo—

Ἡ νέα αὕτη οἰκονόμος ἦτο κάτισχνος καὶ ξηρά, πανουργος καὶ ἰδιοσταλής· καὶ διὰ νὰ ἐκμεταλλεύσῃ εὐστοχώτερον τὸν Ἄλλον ἐδείκνυε μέγαν ζῆλον ὑπὲρ τῶν συμφερόντων του. Διὰ τοῦτο ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἐφοῦετο τὴν συνδιαλλαγὴν τῆς Μαρίας μετὰ τοῦ πατρὸς της. Καθυπέταξε διὰ τοῦ φόβου εἰς τὰς ὁρέξεις της ὅλους τοὺς ὑπηρέτας, καὶ αὐξάνουσα τὴν αὐστηρότητα τῶν προσταγῶν τοῦ οἰκοδεσπότου, ἀπηγόρευσε τὸ νὰ δεχθῶσιν ἐπιστολὴν τῆς Μαρίας, ἢ καὶ νὰ ἐπιτρέψωσι ποτε εἰς αὐτὴν νὰ πατήτῃ εἰς τὴν πατρικὴν της αἰκίαν. Ἐνὶ λόγῳ ὠκαδόμικε περὶ τὸν Ἄλλον τεῖχος, τὸ ὅποιον δὲν κατάρθωσε νὰ ὑπερπηδῇ ἡ Μαρία, καὶ συκοφαντοῦσα τὴν κόρην ὡς ἀτίμως διάγουσαν, παρώξυνεν ἐτι μᾶλλον τὸν πατέρα. Μόλις ἤκουε τὴν θύραν κρουσμένην, καὶ προκύπτουσα ἀπὸ τοῦ παραθύρου, κατέβαινε μετὰ σπουδῆς καὶ ἀπεδίωκε τὴν ταλαίπωρον Μαρίαν μετὰ τοιαύτην μανίαν καὶ τοιαύτας ὕβρεις, ὅποιαις αὐδ' ὁ ἐξηγριωμένος πατὴρ δὲν ἤθελε μεταχειρισθῇ.

Ταῦτα πάντα ἐπὶ τοσοῦτον ἀπειθήσαν τὴν Μαρίαν, ὥστε μίαν τῶν ἡμερῶν, ἐπανέλθουσα ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ πατρὸς της, ὅπου ἐφέρεθ' ὑπὲρ πηπτε τραχύτερα πρὸς αὐτὴν ἡ οἰκονόμος, ἐνηγκαλίσθη τὸ τέκνον της. τὸ ἐφίλησε πολλάκις, καὶ ἀπερᾶσσε νὰ μὴ ἐκτεθῇ πλέον εἰς τοιαύτην ταπεινώτην. Τὰ τρυφερά δάκτυλα τοῦ βρέφους, πλανώμενα τότε εἰς τὸ πρόσωπον τῆς μητρός καὶ τὰς δεδακρυμένους παρειάς της, ἐπανεφέραν τὸ μειδίωμα εἰς τὰ χεῖλη της. Καθ' ἐκάστην ὅμως ἡ αὐτισώπητος ἐνδεικ, συνέστελλεν ἐτι μᾶλλον τὸν κύκλον ἐντός τοῦ ὁποίου ἐμελλον οἱ ταλαίπωροι ἐκεῖνοι νὰ καταστραφῶσι. Καὶ πρῶτον μὲν ἐναγκάσθησαν νὰ παραιτήσωσι τὴν ἑδρὴν τὴν ὅποιαν εἶχον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ὅπου τσακίς προσπηγῆθ' ἦσαν καὶ οἱ δύο ὁμοῦ, καὶ ν' ἀποσυρθῶσιν εἰς τὸ κάτω μέρος ὅπου συρρέει ὁ ὄχλος· δεῖτερον δὲ κατέλυσαν εἰς οἶκον ταπεινώτερον, κατήργησαν τὸ τσαῖον καὶ ἐν καιρῷ χειμῶνος, καὶ ἐστερήθησαν καὶ αὐτῆς τῆς ἐσπερινῆς ἀναγνώσεως, διότι, χάριν οἰκονομίας, δὲν ἦν ἡ πτωχὸς φῶς· καὶ ταῦτα, ἐνῷ ὁ ἱετὴρ ἀπῆται σημαντικὴν ἀμοιβὴν διὰ τὰς ἐπισκέψεις του. Ἐλάθον λοιπὸν ἐτι χιλίας διακοσίας δραχμὰς ἐκ τοῦ μικροῦ κεφαλαίου των, τὸ ὅποιον ἤλαττοῦτο καθ' ἐκάστην ἀνεπανορθῶτως, καὶ ἀπὸ τοῦ δευτέρου πατωματος ἀνέβησαν εἰς τὸ τρίτον, σκοτεινότερον, μεγαλύτερον καὶ ὀλιγώτερον ὑγιές. Ἐν τούτῳ

ἡ ἀγαθὴ Μαρία ἐξακολουθεῖ τὸ καθήκον τῆς χωρὶς νὰ παραπονῆται.

Τοιαύτη ἦτο ἡ κατάστασις τῶν ὅτε τοὺς ἐγνώρισαν καρτερικοὶ, ἀγνωστοὶ, ἀφελεῖς ἐπάλαιον πρὸς τὴν τρικυμίαν, ἀδιακόπως καταποντίζουσιν αὐτούς. Ὁ ἑλλιοτ εἶχε καταντήσει ὁ ἀχθοφόρος, οὕτως εἰπεῖν μεσίτου, ὅστις ἀνέθετε μὲν αὐτῷ ὅλας τὰς δυσκόλους ὑποθέσεις, τὸν ἀντήμειδεν ὁμῶς κακῶς ἢ ὑγεία του ἐχειροτέρους. Καὶ αὐτὸς δὲ καὶ ἡ σύζυγός του τοιοῦτον εἰργάζοντο, ἐκεῖνος μὲν γράφων, αὐτὴ δὲ κεντοῦσα, ὥστε οὔτε νὰ ὁμιλήσωσι δὲν εἶχον καιρόν. Ἀλλὰ καὶ τί θὰ ἔλεγον; τί παρελθὸν νὰ ἐνθυμηθῶσι καὶ τί μέλλον νὰ ἀναπολήσωσι; ποῖον ἦτο τὸ ἐγκλημὰ τῶν; Ὁ πατὴρ ὁμῶς, αὐτὸς ὁ ἀληθὴς ἐνοχός, ἀπέλαυε, χάριν τοῦ πλούτου του, τῶν τιμῶν ὅσας οἱ ἄνθρωποι σπεύδοντες ἀποδίδουσιν εἰς τὰ χρήματα.

Ἕνα μῆνα μετὰ τὴν πρώτην μου ἐπίσκεψιν, μόλις ἔμειναν χίλια διακόσια δραχμαὶ εἰς τοὺς δυστυχεῖς ἀλλ' εὐγενεῖς ἐκείνους νέους, ἐνῷ μετ' ὀλίγον θ' ἀπέκτων καὶ δεύτερον παιδίον. Τοιαύτην δὲ λύπην καὶ τοιοῦτον θαυμασμὸν ἠσθανόμην πρὸς αὐτούς, ὥστε ἀπεφάσισα νὰ ἐνεργήσω καὶ ἐγὼ ὑπὲρ αὐτῶν. Εἰς τῶν συναδέλφων μου, ὅστις ἐπεσκέπτετο τὴν παραλυτικὴν ἀδελφὴν τοῦ Κ. Ἀλλορυ, ἀπερχόμενος εἰς τὴν ἐξοχὴν, με παρεκάλεσε νὰ τὸν ἀναπληρώσω, ἀφοῦ πρῶτον ἔλαβε τὴν συγκατάθεσιν τοῦ ἐμπόρου. Ἐπειδὴ δὲ με παρουσίασεν εἰς αὐτόν, με ἐδέχετο μετὰ πολλῆς εὐμενείας· ἐγὼ δὲ ἐσπούδαζον τὸν χαρακτῆρά του, ἐπ' ἐλπίδι νὰ τὸν καταπείσω νὰ βοηθήσῃ τὰ τέκνα του. Ἦτο δὲ ἀληθῶς ὡς με τὸν εἶχον παραστήσει· ψυχὴ βάνουρος, νοῦς κερδοσκοπικός, ἰσχυρογνώμων, ἀδυσώπητος καὶ περιφίλαυτος. Καὶ χρήματα μὲν, τὰ εἶδωλα ταῦτα τῆς λατρείας του, εἶχεν ἀποκτήσει· ἀνάπαυσιν ὁμῶς ψυχῆς, ἀληθῆ εὐδαιμονίαν, ποτέ.

— Λοιπὸν, με εἶπε μίαν τῶν ἡμερῶν, τὰς χεῖρας ἔχων εἰς τὰ θυλάκια, καὶ βλέπων με ἀηδίαν εἰς τὸν δρόμον, τί λέγετε διὰ τὴν ἀρρώστην σας; Μὲ φαίνεται ὅτι μαζεύει γραφάς.

— Καὶ ἐγὼ νομίζω ὅτι δὲν εἶναι μακρὰν τοῦ τέλους τῆς.

Εἶπε, καὶ με προσέφερε πολυτελὲς θρανίον, ἐνῷ αὐτὸς ἔπεσε σχεδὸν εἰς τὸ ἀνάκλιντρον.

— Διάβαλε! ἀνεφώνησεν· ἀποθνήσκει λοιπὸν! ἦτον τόσον καλὴ καὶ τόσον ὑποχρεωτικὴ! Εἰς μάτην, κύριε, ὁ πλοῦτος· ὁ θάνατος ὡς βλέπω, εἶναι ἰσχυρότερος ὅλων μας.

Καὶ σηκωθείς ἐπεριπάτει ἀδημονῶν.

— Βεβαίως, ἀπεκρίθην· ὅταν ὁμῶς μεταχειρίζομεθα καλῶς τὰ πλούτη μας, παρατείνομεν τὴν ζωὴν μας, καὶ προετοιμάζομεν γλυκυτέρας τὰς τελευταίας ἡμέρας μας. Ὅθεν, κύριε, ἡ καλὴ χρῆσις τῆς περιουσίας σας, θὰ ἐμετρίασε τὴν ἀγωνίαν τῆς ἀδελφῆς σας.

— Ναί, δὲν ἐφάνην ποσῶς φαιδωλός, ὡς βλέπετε· αὐτὴ δὲ πρέπει νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτὸν τῆς εὐτυχῆ ὅτι με εἶχεν ἀδελφόν· νὰ ἦναι τις ἀρρω-

στος καὶ πτωχός, τῇ ἀληθείᾳ δὲν εἶναι πολλὰ νόστιμον.

Εἶπε καὶ ἐκάθησε φυσιωθεὶς, ὥστε εἴλεπες τὴν οἴπιν ἐξωγραφημένην εἰς τὸ βάνουσον πρόσωπόν του. Ἐπειδὴ δὲ ἡ φιλαυτία ἦτο ὁ μόνος δρόμος δι' οὗ θὰ κατώρθονα νὰ ρθῶ εἰς τὴν ἀπολιθωμένην ἐκείνην καρδίαν, ἐθεώρησα ἀρρωδίαν τὴν ὥραν νὰ ὁμιλήσω ὑπὲρ τῶν νέων.

— Μάλιστα, κύριε, ἐπανέλαθον, ἔχετε δίκαιον· τὸ καλὸν αὐτὸ ἔργον θὰ σᾶς ἀφῇκε γλυκείας καὶ παραμυθητικὰς ἀνμνήσεις· ἡ πτωχεία καὶ ἡ ἀσθένεια, μέγισται πληγαὶ καὶ ὅταν ἦναι μεμονωμένα, τί δὲν γίνονται ὅταν εὗρεθῶν ἐνωμένα καὶ αἱ δύο! Κατὰ δυστυχίαν μου ἀπήντησα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τοιοῦτον παράδειγμα· εἶδα νέους καλογεννημένους, ἀπὸ πλουσίαν οἰκογένειαν, οἱ ὅποιοι ὁμῶς στεροῦνται σήμερον καὶ τοῦ ἐπιουσίου, ἐνῷ συγχρόνως ἡ ἀσθένεια ἐπαυξάνει τὴν ἀθλιότητα τῆς ἀπελπιστικῆς θέσεώς των.

— Ναί! πάντοτε ἄνθρωποι καλογεννημένοι! χιλιάδες εὐγενῶν ξεπεσμένων εὗρισκονται εἰς Λονδίον. Καὶ ἐὰν τοῦτο ἐξακολουθῇ, μετ' ὀλίγον ἡ περιουσία μας θ' ἀνήκῃ εἰς αὐτοὺς τοὺς κυρίους. Ἀλήθεια, γνωρίζετε τὴν συνδρομὴν ἡ ὁποία γίνεται διὰ τὰς ξεπεσμένας οἰκογενεάς; ἡ ιδέα, σᾶς βεβαιῶ, με ἀρέσει· με τριακοσίας δραχμάς τὰς ὁποίας ἔδωκα μίαν καὶ μὴν ἑκατομμύριον . . . τρεῖς χιλιάδας, τὰς ὁποίας σεῖς οἱ φιλόανθρωποι με κάμνετε νὰ ἐξοδεύω κατ' ἔτος. Μὴ λησμονεῖτε δὲ ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ γείνη λόγος περὶ ἐμοῦ μετὰ τὸν θάνατόν μου, ἔχω σκοπὸν νὰ συστήσω φιλοanthropικόν τι κατὰστημα. Κατ' αὐτόν τὸν τρόπον θὰ ἐξοφλήσω καὶ τὰ παρελθόντα, καὶ τὰ ἐνεστώτα καὶ τὰ μέλλοντα χρέη· τί λέγετε, ἰατρέ; Ἀλλότριον νοσοκομεῖον . . . με χρυσὰ γράμματα ἐπάνω εἰς μάρμαρον! . . . δὲν θὰ ἦναι ἀσχημον.

— Ἐγκρίνω, ἀπεκρίθην τὴν σύστασιν, καὶ φιλόanthropos αὐτὴ ἡ φιλοδοξία· ὑπάρχει τόση πτωχεία καὶ τόσοι πλούσιοι προσποιοῦνται ὅτι τὴν ἀγνοοῦν. Τόσος ἡρωϊσμὸς τῶν ἀπαντᾷται εἰς τὴν καλύβην τοῦ πτωχοῦ χωρὶς διόλου ἀνταμοιβῆς! Σήμερον, παραδείγματος χάριν, οἱ νέοι περὶ τῶν ὁποίων σᾶς ἔλεγα πρὸ ὀλίγου, ἔφεραν τὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια μου. . . .

— Ἀς εἰποῦν ὅτι θέλουν οἱ συγγενεῖς μου, ὑπέλαβεν ὁ ἔμπορος, φοβηθεῖς μὴ φορολογήσω τὸ θαλάντιόν του, θὰ συστήσω τὸ νοσοκομεῖον, καὶ θ' ἀφῶ εἰς αὐτὸ ἀξιόλογα εἰσοδήματα. . . .

— Χαίρω βλέπων ὅτι ἔχετε τοιαῦτα αἰσθήματα· διὰ τοῦτο λαμβάνω θάρρος, ἐλπίζων ὅτι θὰ ἀκούσετε εὐμενῶς τὴν πρότασίν μου.

— Ἄ! ἐλεημοσύνην ζητεῖτε, ἰατρέ, ἐλεημοσύνην; Μάθετε ὁμῶς ὅτι ἔχω ἀπόφασιν νὰ κρύπτω ἀπὸ τὸν κόσμον ὅ,τι καλὸν ἡμπορῶ νὰ κάμω· καὶ τὴν ἀπόφασίν μου αὐτὴν δὲν θὰ τὴν παραβῶ ποτέ. Ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον δίδω, καὶ ἐγὼ, εἵμεθα οἱ μόνοι οἱ ὅποιοι τὸ ἠξέουρομεν· ὥστε, ἰατρέ, ἡ αἰτησίς σας εἶναι πάντῃ ἀπαράδεκτος. . . Καὶ ὁμῶς,

ἐπρόσθεσεν ἰδὼν με συνορρούμενον καὶ τὴν δεξιάν μου διευθύνοντά πρὸς τὴν πῖλόν μου, ἐάν νομίζετε ὅτι ἡ ἐλεημοσύνη μου γίνεται ἐπαξίως, ἐάν γνωρίζετε τοὺς πτωχοὺς ἐκείνους, κάμνω ἐξαίρεσιν πρὸς χάριν σας. Σεῖς οἱ ἰατροὶ μὴ μὲν ἰδῆτε κανένα σημαντικόν, καὶ ἀμέσως ζητεῖτε νὰ τὸν φορολογήσετε.

— Ἐχετε δίκαιον· εἰς ποῖον ἄλλον ν' ἀποτανωθῶμεν εἰμὴ εἰς ἐκείνους οἱ ὅποιοι μᾶς ἐμπνέουν ἐμπιστοσύνην καὶ διὰ τὴν ὑψηλὴν κοινωνικὴν των θέσιν, καὶ διὰ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τῆς ψυχῆς των;

— Ὁμολογῶ, ἰατρέ, ὅτι μὲ κολακεύουν οἱ λόγοι σας· δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐναντιωθῶ εἰς τὰ ἐπιχειρήματά σας· οὕς δίδω λοιπὸν ἀμέσως ὅ,τι νομίζω καλὸν δι' αὐτούς.

Καὶ ἐκβαλὼν μετὰ δυσκολίας ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του φλωρίον τριακοντάδραχμον μοῖ τὸ ἔδωκεν, ἐγὼ δὲ λαβὼν αὐτὸ ἐπρόσθεσα·

— ἔχω ὅμως νὰ ζητήσω καὶ δευτέραν χάριν· Μὲ δίδετε τὴν ἄδειαν νὰ φανερώσω εἰς τοὺς πτωχοὺς ἐκείνους τὸ ὄνομα τοῦ εὐεργέτου των;

— Ὅπως θέλετε, ἀπεκρίθη, λησμονήσατε ὅτι πρὸ μικροῦ μ' ἔλεγεν ὅτι σύστημα εἶχε νὰ κρύπτῃ τὰς εὐεργεσίας του. Καὶ ποῖοι εἶναι αὐτοί; ποῦ κατοικοῦν;

— Πρὸς τὸ παρὸν κατοικοῦν εἰς Took's - Court· ὑποπτεύομαι ὅμως ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ βιασθῶν ν' ἀλλάξουν κατοικίαν, διότι ὁ οἰκοδεσπότης τοὺς βασανίζει πολὺ ζητῶν τὰ ἐνοίκια.

— Ὅλοι αὐτοὶ οἱ μικροὶ ἰδιοκτῆται τὰ ἴδια κάμνουν· ἀλλὰ δὲν μὲ λέγετε, οἱ νέοι αὐτοὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ ἐργασθῶν; Εἶναι ἀπὸ μεγάλην οἰκογένειαν;

— Ὁ νέος εἶναι ἐργατικώτατος, ἀλλὰ δυστυχεῖς τι περιστατικὸν τὸν κατέστρεψε τὸν ταλαίπωρον· τὸν ἐπάτησεν εἰς τὸ στήθος μία ἀμαξία. Εἶναι ὑπανδρευμένος πρὸ ὀλίγου.

— Μὲ γυναῖκα πτωχὴν βέβαια.

— Ναί!

— Μωρία!

— Καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν τοῦτο μόνον τὸ σφάλμα ἔκαμε, σφάλμα ἱσως βαρὺ, διὰ τὸ ὅποιον ὅμως τιμωροῦνται καὶ οἱ δύο ὑπὲρ τὸ δέον.

Ὅτε ἐπρόφρα τὴν λέξιν ὑπανδρευμένος, παρετήρησα ὅτι ἐταράχθη ὁ Ἄλλορυ· σηκωθείς δὲ καὶ περιπατῶν·

— Ποῖον σφάλμα; ἠρώτησε.

— Ὑπανδρεύθησαν ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ πατρὸς.

Τὸ μέτωπον τοῦ ἐμπόρου συνεστάλη.

— Καὶ σήμερον, ἐπανέλαβον, ἡ οἰκογένειά των, ἡ ὁποία δὲν θέλει νὰ τοὺς ἠξεύρῃ, ἀγνοεῖ τὴν διαγωγὴν, τὸν ἠρωισμόν, τὴν πτωχείαν των.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἄλλορυ ἐσιώπησε· τὰ χεῖλη του ἐγένοντο κάτωχρα, καὶ ταχύτερον τὸ βῆμά του. Μ' ἐφάνη ἡ ὥρα κρίσιμος.

— Ἐάν ἡ οἰκογένειά των ἐπανέλαβον, συγκατένευε νὰ τοὺς ἰδῇ, νὰ τοὺς ἀκούσῃ, ἐάν ἔβλεπε τὴν

μετάνοιαν καὶ τὰ παθήματά των, θὰ ἐσυγχώρει σφάλμα τιμωρηθὲν μὲ τόσην σκληρότητα.

Ὁ Ἄλλορυ ἐστάθη ἐμπροσθέν μου κλίνων τὸν τράχηλον, στρογγυλίζων τοὺς ὤμους, νεύων τὴν κεφαλὴν μέχρι τῆς ἰδικῆς μου, καὶ προσελθὼν ἐπάνω μου βλέμμα μακρὸν καὶ ὀξύτατον.

— Καὶ πῶς ὀνομάζονται, ἠρώτησεν, οἱ πτωχοί σας;

— Ἐλλιοτ.

— Τὸ ἐνόησα! ἀνέκραξε σείων τὴν κεφαλὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐρρέεν ἰδρώς. Πρὸ πολλοῦ ἐνόησα τὸν σκοπὸν σας. Ναί, κύριε, ἦλθετε ἐδῶ νὰ μὲ ὑβρίσετε.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε...

— Δὲν σᾶς ἀκούω πλέον· τώρα ἠξεύρω ποῖος εἴσθε.

Καὶ ἤρχισε ἀπειλῶν καὶ βλασφημιῶν με. Ἐγὼ δὲ τηρῶν, ὅσον ἦτο δυνατόν, ἀταραξίαν·

— Ἀπατάσθε, εἶπον, Κ. Ἄλλορυ,...

— Καὶ σεῖς, κύριε, ἀπατάσθε φρικτά. Ἐάν γνωρίζετε αὐτούς, ἐάν εἴσθε ὑπερασπιστῆς, προστάτης των, κάμετέ το, δὲν σᾶς ἐμποδίζω.

— Ἐάν σᾶς ἐλύπησα, κύριε...

— Μ' ἐλυπήσατε;... μὲ ὑβρίσατε, εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— Καὶ τί ὑβρίν σᾶς εἶπα, κύριε; Ζητῶ νὰ μὲ τὸ εἰπῆτε.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ· τὸ φλωρίον μου εἶναι εἰς τὰς χεῖράς σας· αὐτὸ εἶναι ἡ πληρωμὴ τῆς ἐπισκέψεώς σας, ἡ ὁποία νὰ εἶναι καὶ ἡ τελευταία. Ἀκούσατε; ἠρώτησε μὲ ρωνὴν μαινομένου.

Ἐγὼ δὲ κυριευθεὶς ἀπὸ ἀγανάκτησιν ἐβρίψα κατὰ γῆς τὸ φλωρίον του, καὶ ἀτενίσας αὐτόν·—Ὁ Θεός, εἶπον, θὰ εἶναι ἀδίκος ἐάν σᾶς ἀφήσῃ ν' ἀποθάνετε ἡσυχῶς εἰς τὸ στρώμα σας.

Καὶ τὸν εἶδον ὠχριάσαντα, καὶ προσπαθοῦντα νὰ εὕρῃ ἀπόκρισιν. Ἐπὶ τοσοῦτον δὲ ἐκορυφώθη ἡ ἀγανάκτησίς μου, ὥστε ἐνῶ ἐπανηρχόμην εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀνεπόλουν μυρία σχέδια ἐκδικήσεως· ἠθέλησα νὰ ὑψώσω κατὰ τοῦ τέρατος ἐκείνου τὸ ὄπλον τῆς δημοσιότητος, νὰ στιγματίσω τὴν θηριωδίαν του διὰ τῶν ἐφημερίδων, νὰ γράψω ἐκθεσιν περὶ τῆς θέσεως τοῦ Ἐλλιοτ καὶ τῆς συζύγου του· ἀλλὰ σκέψεως ἐπελθούσης ἐπείσθην ὅτι ὁ τρόπος οὗτος ἀντέκειτο εἰς τὸ καθήκον τοῦ ἱατροῦ, καὶ ὅτι χρέος ἀπαραίτητον αὐτοῦ εἶναι νὰ σιωπᾷ καὶ περὶ τῶν ἐγκλημάτων τὰ ὁποῖα μανθάνει ἐνεκα τοῦ ἐπαγγέλματός του.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)